

GESTOLEN VOORWERPEN

David Sedaris

*Gestolen
voorwerpen*

Dagboeken (1977-2002)

Vertaald uit het Amerikaans door
Theo Schoemaker, Monique ter Berg, Lydia Meeder,
Annette van der Heijden, Bart Gravendaal & Gerda
Baardman

Lebowski Publishers, Amsterdam 2017

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling Literair Agentschap te Amsterdam. Zie ook www.sebes.nl.

Oorspronkelijke titel: *Theft by Finding*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Little, Brown and Company, 2017

© David Sedaris, 2017

© Vertaling uit het Amerikaans: Theo Schoemaker, Monique ter Berg, Lydia Meeder, Annette van der Heijden, Bart Gravendaal & Gerda Baardman, 2017

© Vertaald fragment uit de roman *Een gehoorzame vader* van Akhil Sharma (blz. 498), in 2001 verschenen bij De Bezige Bij; Marianne Gaasbeek, 2001

© Nederlandse uitgave: Lebowski Publishers, Amsterdam 2017

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer

Auteursfoto: © Hugh Hamrick

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3205 7

ISBN 978 90 488 3206 4 (e-book)

NUR 302

www.lebowskipublishers.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Lebowski Publishers is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Dawn 'Friendship Flower' Erickson

Noot van de auteur

Hier en daar heb ik een naam veranderd of iemands uiterlijk een beetje aangepast. Soms omdat er al eerder een Jim of Mary in mijn aantekeningen voorkomt en ik verwarring wilde voorkomen. (Hoe komt het toch dat er zoveel Steves in mijn leven zijn en maar één Thelma?)

Ik heb dingen herschreven die niet duidelijk waren of, wat in mijn begintijd vaker het geval was, lomp en niet uitnodigend waren geschreven.

Inleiding

Niet lang nadat ik had besloten een boek met dagboek aantekeningen uit te brengen vond ik een biljet van 5 pond. Ik was afval aan het oprapen op een landweggetje in West Sussex toen ik het zag liggen, tussen een lege chipszak en een halfvol bierblikje met verdronken naaktslakken erin. Met de wisselkoers van dat moment was het briefje ongeveer 8,15 dollar waard, wat, zoals mijn moeder gezegd zou hebben, ‘niks was’. Een paar dagen later had ik in Londen afgesproken met mijn vriendin Pam. We hadden het over meevallertjes, en toen ik over het geld begon vroeg ze of ik het had uitgegeven.

‘Ja, natuurlijk,’ zei ik.

‘Als je in Engeland iets van waarde vindt en je houdt het, heet dat “gestolen voorwerpen,”’ vertelde ze. ‘Je moet onderzoeken of het verloren of gestolen is, hoewel het in dit geval – 5 pond – natuurlijk geen probleem is.’

Gestolen voorwerpen. Het leek me de perfecte titel voor dit boek. Wat onderwerpen betreft zijn alle dagboekschrijvers verschillend. Ik schreef bijvoorbeeld nooit over mijn gevoelens, deels omdat ze niet bijzonder interessant waren (zelfs voor mij niet), maar vooral omdat ze hoogstwaarschijnlijk zouden veranderen. De gevoelens van anderen daarentegen waren een ander verhaal. Heb je nog een appeltje te schillen met je stiefmoeder of de bedrijfsleider van de plek waar je tot gisteren hebt gewerkt? Laten we het er alsjeblieft over hebben!

In elk geval leer je van een dagboek waar je interesse ligt. Misschien dat je jezelf in het begin beperkt tot onderwerpen als maatschappelijk onrecht of de onfortuinlijke mensen die vastzaten onder het puin in

Turkije of Italië of ergens anders waar een zware aardbeving heeft toegeslagen. Je houdt je dagboek bij zoals je vindt dat je dat moet doen, het soort dagboek waarvan je moeder of je kamergenoot op de campus zou denken: was ik maar zo betrokken/grootmoedig/wijs als Edward!

Na een jaar besef je dat het tijd kost om tekeer te gaan over onrecht, tijd die je misschien beter kunt besteden aan het plaatsen van vraagtekens bij fonduen of het beschrijven van de fretten die je niet kon permitteren. Tenzij natuurlijk maatschappelijk onrecht je ding is, en in dat geval: leef je uit. Het gaat erom dat je erachter komt wie je bent en dat je trouw bent aan die persoon. Want dat is vaak niet mogelijk. Zullen de mensen zich niet van me afkeren als ze zien hoe ik werkelijk ben? vraag je je af. Dat ik in werkelijkheid een hekel heb aan mijn eigen kind, mijn volkomen gezonde hond heb laten inslapen? Dat ik stiekem vind dat *The Wire* wordt overschat?*

Het liefst noteer ik aan het eind – of sinds kort aan het begin – van de dag opmerkelijke gebeurtenissen die ik heb waargenomen (een knokpartij, een ongeluk, iemand die met een volle winkelwagen bij de snelkassa staat), flarden van gesprekken die ik heb opgevangen of verrassende dingen die mensen me hebben verteld. Dat zou een vriend kunnen zijn, maar net zo makkelijk een kapper, een onbekende in het vliegtuig of een caissière. Sommige van die verhalen bleken broodjes aap te zijn: de buurman van een familielid wiens dode kat uit de kofferbak van een auto was gestolen enzovoort. Ik hoop dat ik die eruit heb gehaald. En dan zijn er de grappen die ik door de jaren heen op feestjes en signersessies hoorde. Ze zijn natuurlijk ooit door iemand bedacht – zoals alle moppen –, maar de bedenkers worden bij het navertellen zelden genoemd.

Iets anders wat me opviel bij het doorlopen van veertig jaar dagboeken is dat veel data niet kloppen. Zo waren er bijvoorbeeld drie

* Ik vind niet dat *The Wire* wordt overschat.

1 oktobers 1982. Hoogstwaarschijnlijk doordat ik niet wist welke dag het was. Als je geen baan hebt, heeft tijd de neiging aan elkaar te smelten. In dat pre-laptoptijdperk moest je een krant of een kalender raadplegen om te weten of het woensdag de achtste of woensdag de negende was. Daarvoor moest je opstaan, dus meestal bleef ik waar ik was en deed een gok. Vaak gokte ik zelfs de maand verkeerd.

Het kan lijken alsof mijn dagelijkse dagboek aantekeningen uit niet meer dan zeven regels bestaan, maar in feite besteed ik mateloos veel tijd aan het schrijven over mijn dag – doorgaans ongeveer drie kwartier. Als er niets bijzonders is gebeurd schrijf ik wat over een krantenartikel of iets wat ik op de radio heb gehoord. Ik ben niet zo dol op schrijven over het weer, maar ben er niet principieel op tegen. Dus als het leven werkelijk saai wordt, kijk ik gewoon uit het raam en beschrijf ik de kleur van de lucht. Heel vaak leidt dat tot iets anders: een vogel die gemeen doet tegen een andere vogel of het lawaai dat een vliegtuig maakt.

Vanaf ongeveer 1979 ben ik mijn aantekeningen gaan nummeren. Die gewoonte heb ik tot nu toe gehandhaafd.

28 december 2016

Een. Het is pas december en nu al...

Twee. Pa belde me op mijn verjaardag. 'Ik probeer me een voorstelling te maken van waar je woont,' zei hij. 'Zijn er veel hoogspanningskabels?'

Drie. Hugh stormde gisteren de keuken uit en liet mij, Candy en Amy achter, en ook Ingrid, die net een verhaal over haar moeder aan het vertellen was.

Vier. Ik liep Michael tegen het lijf in de Waitrose...

Vijf. Carrie Fisher is gisteren overleden...

Zes. Hugh kwam het net vertellen...

Zo deden holbewoners het voor de uitvinding van de alinea, en ik weet niet waarom ik niet gewoon inspring of twee keer op de spatie-

balk druk. Een andere ouderwetse gewoonte die ik in stand houd is dat ik altijd als ik de deur uit ga een notitieboekje bij me draag, een kleintje, in de borstzak van mijn overhemd. Daarin schrijf ik allerlei opvallende dingetjes op, niet heel gedetailleerd, maar gewoon even snel. Dan zoek ik de volgende ochtend in mijn aantekeningen naar het meest betekenisvolle moment van de vorige dag, waar ik me echt bij aanwezig voelde. Dat kon zijn dat ik een oude vriend had gezien, maar net zo goed dat ik naar een onbekende had zitten kijken die met gesloten ogen een boterham at. (Dat is onlangs gebeurd, fascinerend.)

Zo nu en dan maak ik een aantekening die misschien iemand amuseert of verheldering brengt, maar dat zijn de stukjes die ik terzijde leg. Ik dacht dat ze uiteindelijk wel in een boek met dagboekaantekeningen terecht zouden komen, maar toen de uitdraai meer dan twintig centimeter dik werd besloot ik dat het misschien zinniger zou zijn om er twee delen van te maken – waarvan deel twee dan de jaren 2003-2017 zou beslaan. Voor de goede orde zeg ik erbij dat dit mijn bewerking is. Van de grofweg acht miljoen woorden die ik sinds 5 september 1977 handmatig of op de typemachine in mijn dagboek heb geschreven, heb ik maar een klein deel gebruikt. In een totaal ander boek met hetzelfde bronmateriaal zou ik ook kunnen overkomen als slecht, zelfzuchtig, genereus of zelfs, als ik zo vrij mag zijn, gevoelig. Op een willekeurige dag ben ik dat allemaal en ook nog stom, opgewekt, misantropisch, wreed, bekrompen, open, kleinzielig – er komt geen eind aan.

Een andere bewerking, ongetwijfeld een nauwkeurigere, zou hebben betekend dat ik mijn dagboek aan iemand had moeten overdragen, maar dat is iets wat ik me niet kan voorstellen, tenzij die ander een journalist is misschien. (Ze komen nooit verder dan bladzijde 3, wat ze dan ‘de helft’ noemen: ‘Ik had het graag uitgelezen voor ons interview, maar ik ben pas op de helft!’)

Dat gezegd hebbende verwacht ik niet dat iemand dit van begin tot eind zal lezen. Het zal meer iets zijn waar je zo af en toe induikt, zoals in iemands jaarboek of een moppenverzameling.

Het was niet gemakkelijk om het dagboek te herlezen dat inmiddels 156 delen omvatte. Ik heb het opgedeeld – een maand of twee per dag –, maar na over mezelf te hebben gelezen moest ik de rest van de dag ook nog mezelf zijn. Ik weet niet of iets me ooit zo heeft uitgeput. Hugh hoorde me in de aangrenzende kamer dingen roepen als: ‘Kun je alsjeblieft je bék houden!’ of ‘Wie kan die pochet wat verdommen!’

‘Tegen wie heb je het?’ vroeg hij dan.

‘Tegen mezelf in 2001,’ antwoordde ik dan.

Toen zag ik al wat licht aan het eind van de tunnel. De eerste jaren, 1977 tot 1983, waren het deprimerendst. Ik schreef alles toen nog met de hand. Paginalange piepklein geschreven aantekeningen, aangedreven door amfetamine – ondoordringbare muren van woorden die stuk voor stuk totale bullshit waren. Uit die tijd heb ik maar heel weinig in dit boek opgenomen. Het is net alsof je een gek hoort praten. Meer dan een indruk heb je eigenlijk niet nodig.

Het dagboek klaarde wat op toen ik naar Chicago verhuisde, deels omdat ik vanaf dat moment in een grote stad woonde, maar vooral omdat ik een veel beter gevoel over mezelf had. Ik had eindelijk gedaan waar ik het al jaren over had: weggaan uit de stad waarin ik was opgegroeid. Ik was weer gaan studeren en was zelfs afgestudeerd. Een nog belangrijkere reden om me goed te voelen: in het najaar van 1990 was ik naar New York verhuisd. Indertijd schreef ik alleen maar ’s nachts, dronken of op weg dat te worden. Je zou verwachten dat ik het ten minste in mijn privédagboek over mijn drankgebruik zou hebben gehad, maar dat komt nauwelijks ter sprake. Als ik het woord ‘alcoholist’ zou hebben getypt, zou het werkelijkheid zijn geworden, dus de reprimandes van Hugh en behulpzame mensen in mijn familie heb ik nooit op papier gezet.

Op een vergelijkbare manier heeft het in de jaren zeventig een tijdje geduurd voordat ik het woord ‘gay’ kon opschrijven. ‘Alsjeblieft zeg,’ zei ik op mijn twintigste hardop tegen mezelf toen ik mijn allereerste dagboeken las. ‘Wie wil je nou voor de gek houden?’

Dit project heeft alle fasen zichtbaar gemaakt waar ik al die jaren

doorheen ben gegaan, met alle intensiteit van dien. En al die inkt die ik heb verspild met schrijven over het zoeken naar het juiste telefoonnummer van iemand die me duidelijk – en met reden – een verkeerd nummer had gegeven, over afvallen, over mijn huiswerk voor Frans. Verderop stortte ik me op het vangen van vliegen, die ik aan spinnen voerde, waardoor ik me afvraag: wat krijgen we nog meer? Naar mijn verleden te oordelen kan het van alles zijn: haar verzamelen, knaagdieren kruisen in mijn kelder – wie weet.

Het viel me tijdens het herlezen van mijn dagboeken ook op hoeveel mensen ik in 1980 kende met wie ik nog steeds bevriend ben. Het is moeilijk te voorspellen welke vriendschappen blijvend zijn en welke zullen vervagen. Als ik verhuisde, raakte ik vaak de helft van mijn contacten kwijt, mensen van wie ik dacht dat ze altijd bij me zouden blijven. Dat kwam niet eens doordat we elk een andere richting insloegen. Het was eerder dat ze geen zin hadden om een postzegel op een brief te plakken. Of ik. Nu we e-mail hebben, is het natuurlijk een stuk makkelijker.

Het was interessant om in oude dagboek aantekeningen te stuiten op mensen die later heel belangrijk bleken te zijn, die zomaar ten tonele verschenen en mijn hele leven een andere richting gaven: Hugh, Jim McManus, Meryl Vladimer, Geoff Kloske, Ira Glass, Andy Ward. Ik zou hebben verwacht dat die eerste ontmoetingen gedenkwaardig zouden zijn geweest, dat ik mijn redding zou hebben herkend als die zich aandienende – ‘Ben je daar eindelijk!’ –, maar in de meeste gevallen waren het mensen die ik gewoon een hand had gegeven en van wie ik later achter mijn bureau dacht: hoe héette die ook alweer? Met Hugh was het anders. Die eerste ontmoeting herinnerde ik me wel. Wat de anderen betreft is het eigenlijk wel bemoedigend. Je weet nooit wie je een hand geeft.

En dan waren er degenen die dood waren: mijn moeder, mijn zus Tiffany, Don Congdon, de geweldige David Rakoff. Ik heb de aantekeningen die over hen gingen opnieuw gelezen en mezelf vervloekt dat ik niet meer heb opgeschreven. Waarom heb ik niet alles wat ze

zeiden volledig uitgeschreven? En zou ik niet de handjes moeten laten wapperen zodat ik later, als vrienden of familieleden overlijden, iets groters, iets troostrijkers heb om aan terug te denken? Maar dat is het probleem met een dagboek. Om je leven te kunnen vastleggen, zul je het toch moeten leven. Niet achter je bureau, maar ook verder. In de wereld waar het zo mooi en complex en pijnlijk is dat je er soms gewoon over móét schrijven.

1977

5 september 1977

Sacramento, Californië

Ronnie en ik kregen een lift van Lonnie en Tammy, die onderweg waren naar Mount Shasta. Het was jaarmarkt en Sherri Lewis trad op. We hebben buiten geslapen, aan de American River.

8 september 1977

Mount Hood, Oregon

Onderweg naar Yakima van de grote weg af gegaan. Een stel ontmoet, Pops en Jeannie, die ons morgenochtend om zes uur naar een fruitkwekerij zullen brengen. Pops, die zichzelf 'fruitzwerfer' noemt, schatte dat Ronnie en ik samen voor het eind van het seizoen wel 300 dollar konden verdienen.

We slapen vanavond op een golfbaan. Ik voel me zoals altijd bij een nieuw baantje: zenuwachtig.

11 september 1977

Odell, Oregon

Hoelang zouden drie minuten duren? Mijn zachtgekookte eieren liggen in hun pannetje op de houtkachel te bobbelen. Het is zondag, onze vrije dag. Het regent. Ronnie en ik wonen in een houten huisje met een koperen bed met een zachte matras, een ijskast, vier stoelen, een tafel en veel houtblokken. Af en toe komt er een poes (kater?) binnen, die ik hotdogs voer. Mijn sokken hangen te drogen, de vloer moet aangeveegd en het stel in de trailer naast ons is aan het

eten. Vanochtend zag ik de vrouw in haar badjas naar de buiten-wc sjokken.

We werken voor ene Norm. Zijn vrienden noemen hem Peewee. Het is buiten koud genoeg om mijn adem te kunnen zien. Er vallen eikels op het dak.

20 oktober 1977

Vancouver, Brits-Columbia

Na een hotel van 8,5 dollar per nacht vonden Ronnie en ik een kamer voor 30 dollar per week. Ik maak me zorgen om geld, maar als het op is, is het op. Ik rookte mijn eerste sigaret. Ik schaam me dood, maar het geeft toch een kick. Mij althans, op Davie Street.

25 oktober 1977

Vancouver

Ik heb een zwart jack en een zware bruinwollen broek die ik tot boven mijn navel kan optrekken en dichtknopen aan de enkel. Canadese legerbroek? Wat kleren aangaat hoeft iemand maar te zeggen: 'Staat je goed' en ik koop ze. Dus ik liep helemaal blij in mijn nieuwe uniform over straat toen een gozer me van top tot teen opnam en tegen zijn vriend zei: 'Wie is die flikker?'

Toen was ik gewoon een idioot met stomme kleren. Ronnie en ik vertrekken morgen. Blij toe.

De drogers in Canada kosten tien cent per kwartier.

26 oktober 1977

Everett, Washington

In het Beehive Café kost een ei 25 cent. Bij Denny's 2 dollar.

Gisteren kregen we een lift van twee vissers, Ed en Reilly. Daarna van Mark, van wie we in zijn trailer mochten slapen. Vanmorgen om zes uur sprong hij naakt de woonkamer binnen en riep: 'We gaan!'

Hij kwam net terug van een reünie van zijn middelbare school. Hij zat in de band.

27 oktober 1977

Blaine, Oregon

Gisteravond stopte er een of andere klootzak die naar Ronnie wees en zei: 'Het meisje mag mee.'

29 oktober 1977

Portland, Oregon

Ronnie en ik zitten in het Broadway Hotel, een ordinaire, deprime-rende tent. Eng. Je hebt echte armoe en funky armoe. Dit was de echte soort. In de lobby zitten overal halfdode oude mensen, invaliden en een meisje dat de ene hamburger na de andere naar binnen werkt en er bij elke hap ketchup op giet. De wc's zijn op de gang. Er zit braaksel op onze vloerbedekking. We hebben een kapotte keukenstoel en een onaangenaam bed. Op de tweede verdieping ruikt het naar donuts, maar op de onze naar kots en pies. Onze medegasten zijn de dronkenlappen en pechvogels waar onze ouders ons altijd voor hebben gewaarschuwd.

6 november 1977

San Francisco, Californië

Ik heb naar huis gebeld en met mijn moeder gepraat. Het was zo fijn om haar stem te horen dat ik niet wilde ophangen. Ze zei dat Paul gekwetst was omdat ik hem niet had geschreven, maar dat heb ik net een paar dagen geleden gedaan.

9 november 1977

Bakersfield, Californië

Eindelijk in Bakersfield aangekomen. Het landschap is plat en bedekt met struikgewas. We kregen een lekker lange lift van een gozer die Doug heette en vertelde over zijn neef die was neergestoken.

Toen we gisteravond in onze slaapzak op een weiland onder de sterren lagen, stortte ik mijn hart uit en heb ik dingen gezegd die ik zelfs tegenover mezelf haast niet durfde toe te geven. Het voelde ei-

genlijk best goed en niet zo hopeloos als ik dacht. Ik had het allemaal al zo lang opgekropt.

11 november 1977

Kingman, Arizona

Gisteravond zijn we op de droge zanderige rivierbedding naast de Texaco aan de overkant van de Liberty Bell Lounge gekropen en hebben daar geslapen. Het is warm en we wachten op Al, de Apache, onze redder in de nood op de Hoover Dam. Ronnie en ik stonden er al uren. Op een gegeven moment stopte een politieagent die zei dat het geen goede plek was om een lift te krijgen. Duh.

Het werd donker. Kamperen hield in dat we steile rotsen moesten beklimmen naar nog steilere rotsen. Op het uitkijkpunt van Mead Lake bij de Coca-Cola-automaat hebben we een blik kidneybonen leeggegeten. Ik weet niet meer welk merk. Geen kleingeld, dus geen cola. Toen stopten Al en Phil. Hun auto was afgeladen, maar Al zei dat hij het niet kon aanzien als mensen gestrand waren. Ze overnachtten in een B&R Motel maar beloofden ons vanochtend op te pikken en mee te nemen tot Phoenix.

Een paar dagen geleden zei iemand: ‘Wat je ook doet, zorg dat je nooit in Kingman strandt,’ maar Phil zegt: ‘Geloof niet alles wat je hoort, en 50 procent van wat je ziet.’

12 november 1977

Tucson, Arizona

Er zijn veel oudere lifters in Tucson. Ik kwam Jimmy Buck bij de urinoirs tegen. Hij bood ons een lift aan naar Texas – negenhonderd kilometer – als we hem wilden helpen een vrachtwagen vol druiven uit te laden. Dat deden we en nu zijn we op weg.

16 november 1977

Temple, Texas

Beschaving is: niet vijf uur te hoeven wachten op een lift. Round Rock is beschaafd, Austin ook, maar van Temple weet ik het niet zo zeker.

Vlak nadat ik dat schreef kwam er een Rambler aanrijden met een scientology-aanhanger uit Dallas die muurschilderingen maakt. Goeie gozer. Ronnie heeft haar gitaar in zijn auto laten liggen. Dag gitaar. De scientology-aanhanger draaide bandjes. We rookten wiet. In Austin werden we meegenomen door een alcoholist. Hij is vier keer aangehouden voor rijden onder invloed. 'SP,' zei hij. 'Stomme pech.' Hij zei dat hij nu niet dronken was, maar zeker zou worden gearresteerd als hij zou moeten blazen.

21 november 1977

West Virginia?

In Cullowhee gingen Ronnie en ik elk ons weegs. Zij naar Raleigh, en ik zit nu onder een viaduct aan de snelweg te wachten tot de regen wat afneemt. Vandaag reden een paar mensen die waren gestopt lachend weg zodra ik dankbaar en opgelucht bij hun auto aankwam. Er liggen hier veel dode vogels. Ben rusteloos.

23 november 1977

Kent, Ohio

Ik ben hier gistermiddag aangekomen. Todd en ik hebben ieder drie suikerklontjes lsd genomen. Te veel. Het was een heel slechte trip, een marteling, genoeg om je tot het christendom te bekeren. Ik ben nu al twee dagen wakker.

Ik kwam in mijn eentje vanuit Cullowhee en had mijn eerste slechte lift: iemand van vijfendertig met vlaggenstickers op de voorruit van zijn pick-up. Ray T. heette hij. Hij pikte me op in Knoxville en zei dat hij me zestig kilometer verderop kon afzetten. Eerst ging hij nog drie uur pool spelen en bier drinken. Ik wachtte buiten in een schommelstoel en rookte een joint. Ik had moeten vertrekken, maar

de weg was verlaten. Geen auto te zien, en ik zat nog dertig kilometer van de snelweg af.

Ray T. kwam de bar uit gewaggeld en praatte met dubbele tong. Ik bedacht dat ik zou uitstappen zodra we bij een drukke weg kwamen, want je wilt echt niet bij iemand in de auto zitten die dronken is. Ik kon moeilijk volgen wat hij zei en zowat elke paar kilometer stopte hij om te piesen of een sigaret op te steken. Toen hij twee liftende meisjes zag staan, pikte hij die op en bracht ze helemaal tot aan huis. Vervolgens haalde hij een cheeseburger. Het begon te regenen. Toen we bij de snelweg aankamen zei ik: 'Laat me er hier maar uit.'

Hij zei dat hij me niet met dit weer niet kon laten liften. Hij zei dat ik bij hem zou moeten overnachten. Hij was dronken en schreeuwde: 'Ray T. krijgt altijd wat hij wil, en dit is wat ik wil.'

Ik vroeg hem opnieuw me eruit te laten en hij zei nee. Toen begon hij me vragen te stellen. Wanneer heb je je voor het laatst afgetrokken? Wordt hij weleens stijf als je er alleen al aan denkt? Hij zei dat ik dichterbij moest komen zitten en toen ik nee zei greep hij me vast, trok me naar zich toe en duwde zijn hand in mijn broek. Ik was bang. Het was laat, het regende, en hij was dronken en reed keihard. Als ik hem had geslagen of had proberen weg te komen, hadden we een ongeluk kunnen krijgen. Ik was bang en voelde me vernederd. Toen hij een zijweg insloeg deed ik het portier open en sprong eruit. Hij stopte en ik griste mijn natte rugzak uit de achterbak en zette het op een lopen.

Het was koud en ik hoorde hem achter me aan komen. Vervolgens stapte hij weer in, en toen ik hem mijn kant op zag komen rijden verstopte ik me. Toen hij wegreed, rende ik naar de snelweg en zwaaide met mijn armen. Na een paar minuten stopten er drie klootzakken, die me in Cincinnati afzetten. Ze kwamen uit Illinois en gooiden blikjes uit het raam. Een van hen zei dat de *nikkers* slaven hadden moeten blijven. Tjongejonge. Wát een dag, dacht ik.

1 december 1977

West Virginia

Ik zit in een visrestaurant koffie te drinken. Ik moet naar Raleigh, maar tot nog toe schiet het niet erg op. Ik heb een joint en 3 dollar. Ik weet nog dat ik helemaal ontzet was toen David Larson naar Noord-Carolina was gelift met één dollar op zak, en moet je me nu zien. Ik ben met een aardewerken spaarvarken begonnen, maar dat heb ik ergens achtergelaten toen het te veel gesleep werd.

15 december 1977

Chapel Hill, Noord-Carolina

Ik heb vandaag werk gevonden, zoals ik van plan was. Bordenwasser in The Carolina Coffee Shop, voor 3 dollar per uur.

1978

13 januari 1978

Chapel Hill

1. Ik heb het koud
2. Ik verveel me.
3. Ik heb een vol glas gingerale op de grond laten vallen en heb niets om het mee op te vegen.
4. Ik heb in de supermarkt 5,37 dollar uitgegeven aan totale onzin.
5. Ik heb bonen met knakworst op mijn kookplaat gemaakt en het was één grote brij.
6. Ik wil naar school.

7. Mijn radio lijkt eronder dat ik erop in slaap val. *23 februari 1978*

Chapel Hill

Ik ben volslagen gefrustreerd en niets helpt. Niets om naar terug te gaan en niets om naar vooruit te zien.

?, 1978

Raleigh, Noord-Carolina

Gisteravond overrompelde pa me door me te vragen te vertrekken en niet meer terug te komen. Het lukt maar niet om een goed gesprek met elkaar te voeren. Ik heb vreselijke dingen gezegd en hij zei dat hij me wilde wurgen. Ik moest huilen en daar ben ik blij om. Gretchen zegt dat de drie beste momenten om een sigaret te roken zijn:

1. na het eten
2. na de seks
3. na een huilbui

Ik had niet gehuild sinds ik ben begonnen met roken en ze had gelijk: het was een lekkere sigaret. En toen moest Gretchen huilen. Ze neemt het altijd voor me op. Wat zou ik zonder haar moeten? En ma hilde en Lisa ook. Iedereen huilde behalve pa. En nu zegt hij dat hij donderdagavond met me wil praten. Het zal wel over zelfrespect gaan.

19 april 1978

Chapel Hill

Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh
 Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh
 Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh
 Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh
 Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh
 Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh
 Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh
 Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh
 Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh
 Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh
 Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh
 Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh
 Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh
 Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh
 Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh
 Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh
 Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh Uh

14 juni 1978

Atlantic Beach, Noord-Carolina

Opgevangen:

‘Ik heb altijd gedacht dat ik dicht bij God stond, maar toen ik aan het bergbeklimmen was voelde ik dat ik gewoon nog dichterbij kwam.’

‘Als een nikker van de bijstand een Continental kan kopen, dan kan een arm blank kind er wel een paard van kopen.’

23 juni 1978

Chapel Hill

Ik heb 211 dollar en het slaat nergens op.

6 september 1978

Odell

Ik ben eindelijk terug in Odell. In de stacaravan, niet in de hut. Promotie? Norm begint veel van zijn zinnen met: ‘Een mens moet eigenlijk...’ Hij vertelde dat de kersenoogst goed was en dat zijn hond Ringo was overleden. Ik heb vijf dagen tot aan de appelpluk.

10 september 1978

Odell

Heb de vloer van de stacaravan geboend met keukenreiniger van Janitor in a Drum en met de radio aan – voornamelijk countrymuziek. Met Rodrigo gepraat, die *teroegkom* zei in plaats van ‘terugkomen’ en *nosotros teroegkom* voor ‘we komen terug’.

13 september 1978

Odell

De pluk is begonnen. Apple Betty, de kat die ik heb binnengelaten, eet van een theezakje en ik ben te moe om haar tegen te houden.

18 september 1978

Odell

Norm kwam stomdronken langs. We roken allebei mentholsigaretten. Hij legt graag dingen uit over het boerenbedrijf. Hij zegt: ‘Verdorie Dave...’ ‘Verdorie Dave, je zou hier in de zomer moeten komen kamperen en lange wandelingen maken.’

Hij heeft vertrouwen in mijn plukken, ook al laat ik veel vallen en

breek ik af en toe een tak. Takken breken noemen ze 'snoeien'. 'De kantjes eraf lopen' is het laaghangende fruit van iemand anders zijn boom plukken. Norm noemt dat zwerversstreken.

22 september 1978

Odell

We zijn vandaag aan de Bosc-peren begonnen, alleen Jesus en ik. Norm heeft alle anderen, allemaal Mexicanen, weggestuurd. Ze bouwden 's nachts feestjes met de koplampen van hun auto's als verlichting en altijd de radio aan. Vanochtend waren ze te laat, dus toen was het afgelopen – ontslagen.

Ben vanavond naar de supermarkt geweest. Het was 6,5 dollar en ik had maar één dollar op zak.

26 september 1978

Odell

Vandaag tijdens het plukken nagedacht over de doodstraf, Alaska, Eudora Welty en blindheid.

Als je maar met mensen praat, kun je krijgen wat je wilt.

Waar je ook bent, je ontkomt niet aan de Bee Gees, noch op de radio noch in de jukebox.

Ik heb eens overwogen Farrah Fawcett aan te klagen wegens schending van mijn privacy. Er ging zowat geen dag voorbij of ik zag haar op de cover van een tijdschrift, in een reclame of op een poster. Ze maakte mijn leven kapot, maar nu valt ze wel mee.

Ronnie was de eerste die ik kende die niet thuis woonde. We gingen dat jaar in Cullowhee naar mijn lievelingsfilm *The Day of the Locust*. De man achter de kassa gaf ons korting, want: 'Ik kan niet de volle mep rekenen voor iets waar geen plot in zit!'

28 september 1978

Odell

In 1951 werkte Norm in een houtzagerij waar hij door ene Barney Bailey Peewee werd genoemd, zoals iedereen hier hem noemt. Bailey heeft een vrouw die hij Buffelgras noemt. Buffelgras Bailey. Nadat we de laatste krat met peren hadden gevuld zijn Norm, Jesus en ik bier gaan drinken. Ik heb dit seizoen 211,24 dollar verdiend. In Raleigh heb ik nog 150 dollar spaargeld. Dat is dus in totaal 361,24 dollar.

Ik heb er alle vertrouwen in dat alles op zijn plaats zal vallen en dat ik op een dag in New York zit met genoeg geld op zak voor de bus.

29 september 1978

Odell

Ik ben naar het arbeidsbureau in Hood River gelift en daar heb ik met ene Sylvia gesproken. Ze stuurt me naar een fruitverwerkingsfabriek – 3,41 dollar om de slechte appels van de goede te scheiden. ‘Behoorlijk eentonig werk,’ zei ze. Ik zou daar van vier tot middernacht moeten werken.

1 oktober 1978

Newport, Oregon

Op de terugweg van Hood River kreeg ik een lift van ene John die wil dat ik voor hem kom werken; jade snijden en polijsten en dingen naar de ambachtenmarkt in Portland brengen. Ik mag ook zijn zwembad schoonmaken, hem helpen zijn zeilboot af te maken en zonnepanelen op zijn dak installeren. Hij zei dingen als:

1. ‘Je hebt pas geleefd als je hebt gezeild.’
2. ‘Ik heb er een transparante koepel op laten zetten.’
3. ‘Op een dag zul je trouwen.’
4. ‘Ik heb houten benen.’

Hij heeft me dinsdagmorgen in zijn werkplaats uitgenodigd.

2 oktober 1978

Odell

Gisteren was weer zo'n rottag om te liften. Het heeft me bijna dertien uur gekost om terug van Teds huis naar Newport te komen, grotendeels te voet. Mijn eerste lift was van een katholieke priester. Hij had zijn soutane aan en een geweer op de achterbank. Toen ik later het bos in liep om te plassen vond ik voor 14,50 dollar aan gay seksblaadjes, nog in de verpakking. Dat geloof je toch niet? Ik denk dat de jongens op de foto's allemaal weleens in de gevangenis hadden gezeten. Ze waren broodmager, zaten onder de puisten en hadden het duidelijk niet naar hun zin.

3 oktober 1978

Odell

Naar John geweest, zijn werkplaats gezien. Hij legde uit waarvoor de gereedschappen dienden en stelde voor dat hij me in kerstcadeaus betaalde. Als hij een zwembad, twee auto's, twee Streamline-trailers en een huis met twee open haarden heeft, kan hij me ook met echt geld betalen. Ik geloof dat zijn vrouw me niet erg mag. Christenen zijn vreemde mensen.

Om vier uur ging ik naar de fruitverwerkingsfabriek. De voorsortermachine is kapot, dus nu begin ik pas donderdag.

4 oktober 1978

Odell

John wil dat ik dit weekend met hem en zijn gezin meega naar de kerk. Hij zei dat ik een leeg bestaan leid, maar dat valt best mee nu ik vandaag wat wiet heb gekocht.

5 oktober 1978

Odell

Halverwege mijn eerste ploegendienst in de fabriek besepte ik dat ik me nog nooit had voorgesteld dat iets zo saai kon zijn. Ik verwijder

blaadjes van peren en gooi ze op een natte, almaar groter wordende hoop. Iedereen heeft rubberen handschoenen aan en het verstand op nul. In de pauzeruimte hebben de vrouwen het over het inblikken van fruit uit hun achtertuin.

12 oktober 1978

Odell

Ik ben nu lid van een bond, plaatselijke afdeling 670. Ik moest wel. Ik vroeg de vrouwen van de lopende band wat het inhield, maar niemand weet het precies. Lidmaatschap kost 25 dollar; contributie 12,50 per maand. Zorgverzekering en tandarts inbegrepen, maar pas na drie jaar, en tegen die tijd ben je al knettergek geworden.

16 oktober 1978

Odell

Nadat ik bij Duckwall-Pooley mijn lidmaatschap en contributie voor de eerste maand had betaald, werd de nachtploeg ingekrompen. Arbeiders met meer dienstjaren krijgen de zestien baantjes in de voorsortering, dus nu word ik zeker tot half november op non-actief gesteld en moet ik rondkomen van Johns 2 dollar per uur.

Nadat ik het nieuws had vernomen kwam ik onderweg naar huis een heel dronken Mexicaan tegen wiens auto in een greppel was terechtgekomen. Hij was de broer van Jesus en omdat ik niet wist wat ik anders moest, heb ik hem meegenomen naar mijn stacaravan. We zijn tot vier uur opgebleven en ik praatte met hem in mijn middelbareschoolspaans. Nu is het zeven uur. Ik zit in Scotty's Café en hij ligt in mijn bed te slapen.

Nu ik op non-actief ben gesteld, maak ik me zorgen over geld. Twee mensen op de fabriek vertelden me dat er mogelijk een baantje was waar ik met een mijnwerkershelm op onder de grond champignons kon plukken. Ik heb zo mijn twijfels over John. Zondag heeft hij me meegenomen naar zijn kerk. Er werd een hoop heen en weer gewiegd, een hoop gehuild en Zijn naam geloofd. Daarna ging ik bij

hem thuis lunchen. Hun kinderen mogen niet meedoen aan Halloween. Onderweg naar huis vertelde hij me hoe hij zijn benen was kwijtgeraakt. Toen maakte hij er een los en liet me de stomp zien, die me deed denken aan een gevilde kippenvleugel.

17 oktober 1978

Odell

Mijn schoenen zijn vandaag dubbel zo zwaar. Ze zijn ook groen. Alles is groen van de chroomoxide waarmee ik de jade van John moet poetsen. De binnenkant van mijn oren is ook groen. Net als mijn snot.

John heeft een blok jade van vierenhalve meter lang en anderhalve meter hoog dat oorspronkelijk is gekocht door generaal Perón in Argentinië, die er een standbeeld van zijn vrouw Eva van wilde laten maken. Volgens John is het 100 000 dollar waard. Minus de 14 dollar die hij me vandaag heeft betaald om er een paar dunne plakjes van te polijsten, denk ik.

30 oktober 1978

Odell

Sylvia van het arbeidsbureau heeft me uitgenodigd om bij haar thuis te komen eten. Iedereen at iets anders: haar man gehaktbrood, haar kleinzoon een karbonade, ik een hamburger, zichzelf cottagecheese. Ze draaide *Fiddler on the Roof* en danste door de keuken. Wat een heerlijk mens.

John had pijn aan zijn benen tijdens het werk, dus deed hij ze af en reed rond in een rolstoel. Hij heeft bij de koopvaardij gezeten. Inmiddels hoorde ik dat de fabriek weer mensen aan het werk zet.

31 oktober 1978

Odell

Ik had een man op de fabriek mijn adres gegeven en gisteren kwam hij langs. Tom heeft een getatoeëerde roos op zijn schouder en twee harten op zijn onderarm. We zijn naar de stacaravan gegaan waar hij

met zijn moeder woont, en misschien zal ik nog eens opschrijven wat daar is gebeurd. Maar nu wil ik met de bus naar Kent. Ik wil bij mijn vrienden zijn, niet naar de kerk met John of bij Tom thuis naar zijn dildoverzameling zitten staren. Het is aan mij. Of ik zit over een week in Ohio, of nog steeds hier.

9 november 1978

Odell

Tom kwam woedend langs. 'Ik dacht dat we vrienden waren,' zei hij. Toen zei hij dat vrienden seks hebben, of ik het nu wil of niet. Ik moest het gewoon doen omdat hij het wil. Voor hij wegging zei hij dat ik nooit iemand zou vinden om van te houden.

Hij bekijkt het maar. Ik wacht totdat ik getrouwd ben.

Ik voel me met de dag verwarder. Soms denk ik dat ik in Chapel Hill of Kent beter af was, gewoon stoned worden en uitgaan.

Het is hier ook zo koud, te koud om iets anders te doen dan voor de kachel zitten. Op het ogenblik heb ik lang ondergoed aan, een flanellen overhemd, een pyjamajasje, een trui, een jasje en een overjas, en ik heb een muts op. Binnen.

Later:

Ik heb nog een kachel aangezet. Na twee minuten sloegen de stoppen door. Dus toen werd het weer koud en zat ik ook nog eens zonder licht. Ik probeerde te huilen maar er kwam niets, dus hoestte ik maar.

Vanochtend heeft Norm de elektriciteit gerepareerd en ik ben met een hernieuwd gevoel van urgentie begonnen mijn stacaravan winterklaar te maken.

30 november 1978

Odell

John heeft een bord in de werkplaats opgehangen met JESUS IS HIER DE HEER. Het goede nieuws is dat ik maandag weer begin bij Duckwall-Pooley. Over twee weken zit ik in de bus naar huis.

5 december 1978

Odell

Ik trek geen blaadjes meer van appels en peren. Ik zit nu in vergaarbakherstel. Mijn handen zijn bloederige flarden. Ik sleep, kram en spijker de zeventig kilo zware kratten waarin het fruit wordt geleverd. Als er niets te doen is, hoef ik niet te doen alsof er iets te doen is. Het is vernederend om te moeten doen of je het druk hebt.

Mexicanen geven tegenwoordig vaak een lift, vooral de jonge. Het is momenteel zo moeilijk om alles op een rijtje te zetten. Misschien begrijp ik over een paar jaar iets van deze herfst in Oregon. Dit zijn maar aantekeningen. Maar tegen die tijd zal er gevoel aan deze periode zijn verbonden.

16 december 1978

Odell

Ik heb al mijn bibliotheekboeken teruggebracht en de boomgaardkat een groot kerstblik hondenvoer gegeven. Mijn laatste lift van het werk kreeg ik van een tolgaarder van de Bridge of the Gods. Hij leek op een poppenkastpop en zei dat het baantje in de zomer de moeite loont omdat jonge vrouwen dan minuscule slipjes dragen en je nooit te oud bent om even een blik te werpen. John wilde dat ik een pakje voor hem meenam naar Cheyenne, maar veranderde van gedachten. Dus dat was het dan. Mijn volgende bed staat in Raleigh.

1979

1 januari 1979

Raleigh

Op oudejaarsavond heb ik met Ronnies vriend Avi op valium buiten op straat zitten schrijven. Daarna zijn we naar zijn vriendin Julia gegaan. Er ligt een kardinaalvogel in haar vriezer. Ik heb hem gezien.

18 januari 1979

Raleigh

Ik heb voor het Imperium gewerkt (zo noem ik tegenwoordig de huizen die pa en ma verhuren). Vandaag heeft ma geholpen en we hadden het over bidden op school. Zij is agnosticus. De *Phil Donahue Show* heeft haar aan het denken gezet. ‘Het vrouwbeeld in de Bijbel deugt niet,’ zei ze vandaag.

19 januari 1979

Raleigh

Amy is kinderoppas en doorzoekt de huizen op vieze blaadjes, die ze vervolgens mee naar huis neemt. Ze is echt goddelijk voor haar leeftijd (zeventien). Toen ik vandaag de oprit aan het opruimen was, vroeg ze wat ik het goorste woord vond. Ik zei *kut*. Maar volgens haar was het *kwakje*. Ze zei dat ze er de rillingen van kreeg. Laatst gingen we naar *Midnight Express*. Tijdens de martelscènes was ze ontzettend luidruchtig, ze zat te kronkelen in haar stoel en riep telkens: ‘Shit, o shit.’

20 januari 1979

Raleigh

Ik heb Eduardo ontmoet, een achtentwintigjarige Costa Ricaan die nu in Raleigh woont, en ben met hem mee naar zijn huis geweest. Altijd leuk om te zien waar mensen wonen. Eduardo heeft best veel blacklightposters. Ik had nooit gedacht dat ik dit zou doen – met een vreemde mee naar huis gaan – maar met de juiste vreemde is het wel oké.

24 januari 1979

Raleigh

Voor de zoveelste keer zweer ik de drugs af. Lili en ik hebben lsd geslikt en vervolgens MDMA op ons tandvlees gewreven. Het was heerlijk op haar kamer en daarna zijn we even naar een etentje geweest. Toen naar de bioscoop, waar *Pink Flamingos* draaide. Daarna weer naar haar huis, waar ik heb gebeden totdat ik in slaap viel. Les: zorg dat je nooit bent waar je niet wilt zijn als je aan het trippen bent.

29 januari 1979

Raleigh

Vandaag heb ik voor het Imperium aan Gloria Penny's rioolbuis gewerkt. Haar achtertuin was bezaaid met hoopjes stront en groen toilet papier.

Het laatste nieuws is dat een jongen van zestien in San Diego met een m16 en 250 kogels het vuur heeft geopend op de speelplaats van een basisschool. De paus is in Mexico.

1 maart 1979

Raleigh

Ik ben depressief omdat ik 75 dollar van mijn spaarrekening heb opgenomen. Ik heb dat spaarbankboekje al sinds 1966 en ik ben pas op bladzijde 3!

8 maart 1979

New York, New York

Overall in de stad zie ik posters met:

ARTSEN WAARSCHUWEN:

DODELIJKE ZIEKTES.

LEPRA.

BLIJF UIT DE BUURT VAN

DE ZWERFSLOERIES.

ER HEBBEN AL MANNEN

LEPRA

EN TUBERCULOSE

OPGELOPEN VAN DE

ZWERFSLOERIES.

U BRENGT UW FAMILIE

IN GEVAAR MET

DODELIJKE ZIEKTES.

BLIJF UIT DE BUURT VAN

DE ZWERFSLOERIES

OF U KOMT IN EEN LASTIG PARKET

EN ZULT DE REST VAN UW LEVEN VRESELIJK LIJDEN

AAN TUBERCULOSE EN LEPRA.

11 maart 1979

Raleigh

Onderweg terug uit New York maakten we een tussenstop in Baltimore, waar Edie Massey handtekeningen uitdeelde in Edith's Shopping Bag. Ze zat in *Pink Flamingos* en *Female Trouble* en ze zit ook in *Polyester*, die nog niet uit is. Ik kocht een tijdschrift en Lili een button, en toen we tegen Edie zeiden dat ze er goed uitzag, trok ze haar mooie haar van haar hoofd en kraste: 'Dat is een pruik.'

Iedereen op straat was oud en vies en zag eruit alsof hij op weg was naar een pornowinkel.

28 maart 1979

Raleigh

Ik heb een baantje gevonden. Vandaag ga ik voor het eerst sinds december werken, echt werken. Ik ben als kelner aangenomen bij een restaurantje, The Breakfast House, naast de Arthur Murray Dance Studio, dus ik moet om vijf uur op. De laatste keer dat ik om vijf uur op was, was omdat ik nog niet in bed lag.

29 maart 1979

Raleigh

Iedereen op het werk is erg aardig. Vooral Mary de kokkin. Ik had 13 dollar fooi in dubbeltjes en kwartjes.

Er is gisteren een ongeluk gebeurd in de kerncentrale op Three Mile Island, dus daar wordt veel over gepraat.

16 april 1979

Raleigh

Pa over vriendschap: 'Natuurlijk zijn er fijne mensen. Echt fijn. Net zo fijn als een vloerkleed, kun je lekker overheen lopen.'

3 mei 1979

Raleigh

Cleo, Lisa's hospita, is boos op me. Gisteravond kwam D. met een vriend langs. Ze maakten herrie op de trap. Cleo was wakker geworden van het lawaai en riep: 'Hoor eens, Andrew. Dit wil ik niet hebben.'

'Het spijt me,' zei ik. 'Het zal niet meer...'

'Ik wil het gewoon niet hebben.'

Ik hoop maar dat ze Lisa er niet uit heeft gegooid. Ze zit dan wel elke avond bij Bob, maar het blijft haar kamer. Alle andere huurders zijn oud en hebben overal last van. Ze doen me denken aan mevrouw Covington, die elke dag in The Breakfast House komt. Ze klaagt als ik haar koffiekopje niet tot de rand volschenk en als ik dat wel doe, klaagt ze dat het te vol is.

Ik heb dus een probleem en moet voor vrijdag een kamer zien te vinden.

7 mei 1979

Raleigh

Ronnie en ik zijn de hele dag op kamerjacht geweest. Mijn beste optie is in een huis naast een IHOP (International House of Pancakes), met open haard, een serre die ik als slaapkamer zou kunnen gebruiken, een woonkamer en een keukentje. De badkuip is echt piepklein.

We hebben een verhuurder gesproken die een kamer heeft aan Ashe Avenue. Hij wilde wel aan me verhuren als:

1. ik geen atheïst ben
2. ik niet 'slemp'
3. ik geen marihuana rook
4. ik geen feestjes geef (er staat een boete van 50 dollar op elke 'zak' die ik uitnodig)
5. ik geen zwarte vrienden heb
6. mijn vrienden geen lid zijn van 'haatgroepen zoals de NAACP die ons blanken "bleekscheten" noemen'
7. ik niet zwanger word (ongetrouwde zwangere vrouwen zet hij eruit)

Dat meende hij allemaal serieus en daarna heb ik van Ronnie een broek gekregen.

12 mei 1979

Raleigh

Gisteren verhuisd naar mijn appartement naast het IHOP. Het is groter dan ik me herinnerde. Het voelt goed en leeg aan, en nadat ik me had geïnstalleerd, heb ik wat acid genomen – niet zoveel dat ik God zou zien, niet zoveel dat ik te veel ging nadenken.

17 mei 1979

Raleigh

Benzine kost nu in vier staten 26 dollarcent per liter. Ik zou dolgraag bij een benzinstation werken, alleen maar om mensen te horen klagen. Het is fijn om een appartement te hebben. Ik gebruik mijn strijkplank als keukentafel.

21 mei 1979

Raleigh

Nell Styron is de gastvrouw in het Upstairs Restaurant en vandaag zag ik haar voor het eerst zonder strik in het haar. Ronnie en ik hebben er vanmiddag gegeten. We hadden lsd geslikt en borsjtsj genomen vanwege de mooie kleur. De laatste tijd ben ik bang dat haar iets overkomt of dat ze doodgaat. Wat zou ik zonder haar moeten?

24 mei 1979

Raleigh

Iets wreeds:

Gisteren heb ik een wesp gevangen en hem in de woonkamer in een potje gestopt. Later heb ik er een dode bij bijgegooid en toen heeft de wesp hem opgeknaagd. Gisteravond heb ik Canada Dry met teer uit mijn haspijp in de pot gegoten. De wesp draaide op zijn rug, spartelde met zijn pootjes in de lucht en was binnen een paar minuten dood. Ik had er echt een rotgevoel over. Iedereen maakt weleens een wesp dood, maar ik heb hem laten lijden. Maar het was wel een grote, dus je zou kunnen zeggen dat het een kwestie was van hij of ik.

Ik probeer echt voor halfelf 's avonds op zijn vroegst geen marihuana te roken, maar als iemand het aanbiedt, vergeet ik altijd weer hoe ellendig ik me ervan ga voelen. Ik word misselijk en beweeg een stuk minder. Maar 's avonds ga ik in bad naar de radio zitten luisteren. 's Avonds is het heerlijk.

1 juni 1979

Raleigh

Gesprekken op het werk:

Ik: 'Ben jij Italiaan?'

Italiaan: 'Doe nou maar gewoon je werk en bemoei je met je eigen zaken.'

3 juni 1979

Raleigh

Gesprek dat ik opving in het IHOP:

Vrouw: 'Neem me niet kwalijk, mag ik even bij u komen zitten?'

Billy (die blind is maar geen donkere bril draagt): 'Dat is goed, mevrouw.'

Vrouw: 'U kunt mij niet zien. Ik ben gewoon maar een oude vrouw die u een gunst wil vragen.'

Billy: 'Ja?'

Vrouw: 'Ik zou graag uw maaltijd betalen. Ik kom uit Durham.'

Billy: 'Hebt u daar altijd gewoond?'

Vrouw: 'Ja, mijn man is onverwacht overleden. Hier hebt u een tientje.'

Billy: 'Ik ben al blind vanaf mijn geboorte.'

Vrouw: 'Vertrouw op de Heer, Hij is alles wat ons rest.'

Billy: 'Ja, alles.'

Vrouw: 'Ja.'

Billy: 'Ja.'

Vrouw: 'Vroeg je hoe oud ik ben?'

Billy: 'Nee.'

Vrouw: 'Nou, God zegen je.'

Billy: 'Ja, u ook.'

6 juni 1979

Raleigh

Een mop die Jane me op het werk vertelde:

Man tegen een vrouw die hij net heeft genaaid: 'Als ik had geweten dat je nog maagd was, had ik wel meer de tijd genomen.'

Vrouw: 'Als ik had geweten dat je meer tijd had, had ik mijn slipje wel uitgetrokken.'

13 juni 1979

Raleigh

Ik was te voet onderweg naar huis toen er iemand me vanuit een auto midden in mijn gezicht spoog.

Ik ben *The World According to Garp* aan het lezen.

14 juni 1979

Raleigh

Gistermorgen kwam ik in de bus D. tegen. Hij heeft een hanenkam en moet morgen voorkomen wegens openbare dronkenschap en aanstootgevend gedrag, en omdat hij op verboden terrein is geweest en tegen het been van een vrouw heeft geplast. Ze had beloofd met hem naar bed te gaan als hij haar biertjes afrekende, dus dat deed hij. Toen ging ze er met haar vriendinnen vandoor. Hij is erachteraan gegaan en heeft tegen haar rok gepiest.

21 juni 1979

Raleigh

Vanmorgen heb ik op het parkeerterrein van de Arthur Murray Dance Studio 6 dollar gevonden. In de derde van de middelbare school heb ik een keer 1 dollar gevonden, maar sindsdien alleen kleingeld. Jane heeft zich vandaag ziek gemeld, dus heb ik alleen gewerkt en 25 dollar

verdiend, waarvan ik meteen voor een tientje wiet en later ook verf heb gekocht.

29 juni 1979

Raleigh

In de vijfde klas van de basisschool hadden we juf Woodard. Paul en Amy ook. Op 7 juni ging ze met pensioen en werd ze door de school tot superjuf uitgeroepen. Toen ik bij haar in de klas zat, had een jongetje tijdens aardrijkskunde in zijn broek geplast en toen zei ze tegen de klas dat Steve de les gewoon zo spannend vond. Zelfs in 1964 vond ik dat al grappig.

1 juli 1979

Raleigh

Ik heb een paar dagen niet geschreven. Vrijdagavond had ik een trip genomen en vijf gele Kodakdoosjes in de voortuin gerangschikt. Goeie acid. Ik zag veel kleuren en ik kon lezen zonder er down van te worden. Zaterdag heb ik wat speed genomen en de hele nacht enveloppen zitten versieren. Nu even drie dagen niets.

Ik heb ontdekt dat Jack en Mary, die 's nachts de tent runnen waar ik werk, me achter mijn rug 'de spacekikker' noemen. Dat ergert me mateloos.

6 juli 1979

Raleigh

Gisterenmiddag wenkten drie zwarte vrouwen me naar hun auto en zeiden dat mijn gulp openstond. Ik heb ze bedankt, want niemand zegt dat soort dingen tegen je.

7 juli 1979

Raleigh

Gisteravond ben ik in bad gegaan, heb het strijkwerk gedaan en ben toen naar de Capital Corral (gay bar) gegaan, waar ik L. ont-

moette, die ouder was dan ik – een jaar of vijfendertig. We hadden het over de gewone dingen waar je het over hebt en zijn toen weer hiernaartoe gegaan. Hij zei niets over mijn kunst, maar stelde meteen voor dat we in onze onderbroek op bed gingen zitten. Alleen had L. geen onderbroek aan, maar een luier en een plastic broekje. Daar was ik niet op voorbereid.

L. vond alles altijd ‘héél opwindend’.

Een luier was ‘heel opwindend’, net als over je heen laten piesen en vijf zijn. ‘Pappie,’ zei hij, ‘als ik jouw zoontje zou zijn, wat zou je me dan aantrekken? Zou mijn plastic broekje strak zitten?’

Ik werd er doodzenuwachtig van. L. was teleurgesteld dat ik niet wilde meespelen en ik denk dat het overduidelijk was dat ik alleen maar wilde dat hij naar huis kroop. Ik bleef heel lang in de keuken, en toen ik terugkwam in de slaapkamer sliep hij.

1 september 1979

Raleigh

Hoe ik het liefst speed neem: Ik ga achterstevoren op de toiletpot zitten met de bril omlaag, met mijn gezicht naar de muur en het groene jade doosje dat ik in Oregon heb gemaakt op het deksel van de stortbak. Ik hak het altijd fijn op een plaat van Patti Smith, *Radio Ethiopia*. Ik gebruik een scheermesje en snuif het door een rietje, en als ik klaar ben blijf ik even buiten voor de wc staan en bedenk dan hoe mooi mijn jade doosje is.

17 september 1979

Ithaca, New York

Dit is alweer de derde herfst dat ik appels ga plukken. Avi en ik zijn dinsdag met zijn Volvo uit Raleigh vertrokken en dwars door Virginia naar zijn ouders in Pittsburgh gereden. We zijn gisteren in Ithaca aangekomen. Op de campus hebben we de film *Manhattan* gezien en daarna hebben we op een begraafplaats geslapen onder een grafsteen waar JONGENS op stond.

Onderweg hebben we een lifter opgepikt, een jongen uit Queens die onderweg was naar Buffalo. En nu is Avi zijn travellercheques kwijt, dus we gaan aangifte doen.

24 september 1979

Knowlesville, New York

Avi en ik hebben een kamer gevonden in een hotel in Knowlesville. Dat wordt gerund door ene Brad die negen kinderen heeft uit twee huwelijken. Hij heeft drie regels:

1. Op vrijdag- en zaterdagavond wordt er geen douche genoten. Dat betekent niet dat je geen douche mag nemen, maar je moet het kort houden. In het weekend is er country- en westernmuziek in de bar, en anders is er geen warm water meer voor de 'wijven in de damestoiletten'. 'Logisch toch,' zei hij, 'wat zou je zelf doen?'
2. 'Ik vind het best als je wat kut mee naar boven wilt nemen voor een nachtje, maar twee nachten, drie nachten, dan moet je wel betalen. Logisch toch, wat zou je zelf doen?'
3. Vooraf betalen.

Gisteren hebben we op onze zoektocht naar het hotel een hond aangerezen. Avi weet zeker dat het een terriër was, maar volgens mij was het een poedel. We hebben bij zeven mensen aangeklopt, grotendeels in stacaravans waar binnen de tv keihard aanstond. 'Nee, die is niet van ons,' zeiden ze. 'Wij hebben een retriever.' 'Wij hebben een collië.' 'Die mevrouw verderop heeft honden. Wel honderd. Misschien vijftig.' 's Nachts blaffen ze, ze maken zo'n kabaal dat je oordoppen nodig hebt. Maar we zijn eraan gewend. Goedenavond, jongens.'

We volgen onze neus naar het huis dat naar hondenpoep ruikt. 'Hoeveel heeft u er?' vraagt Avi aan de vrouw, die antwoordt: 'Genoeg.'

Ze zegt dat de poedel of terriër die we hebben aangerezen niet van haar is. We rijden terug, maar de hond ligt niet meer langs de weg. Hij is weggelopen. Dus we laten het erbij.

1 oktober 1979

Knowlesville

Dit weekend met Avi naar Rochester geweest en een auto-ongeluk gehad – mijn eerste. Ik was teleurgesteld: geen bloed. Een beetje had ik wel leuk gevonden. Allereerst kwam de versnellingspook los toen Avi schakelde, dus zijn we die dag bij de broer van George thuis gebleven. George is plukker en zijn broer is monteur. Het enige wat ik heb gedaan is op een klapstoel zitten en druivensap drinken. Best oké. Maar later onderweg ging de motorkap omhoog terwijl Avi achter het stuur zat. Hij zag niets meer en we reden tegen en telefoonpaal op, ik klapte met mijn hoofd tegen de voorruit, die brak. Maar geen bloed. Helemaal niets.

14 oktober 1979

Knowlesville

Gisteravond laat in het hotel hadden Brad en zijn achttienjarige dochter Ginger enorme ruzie:

Brad: ‘Waar is mijn broek, godverdomme?’

Ginger: ‘In de droger.’

Brad: ‘Daar is hij niet. Iemand heeft godverdomme mijn broek gejat.’

Ginger: ‘Ik niet in elk geval.’

Brad: ‘Wel. (*Het geluid van iemand die een klap krijgt*). Bitch.’

Ginger: ‘Bind me dan vast met een prop in mijn mond, zoals je met mama deed.’

Brad: (*Nog meer klappen*) ‘Bitch, hoer.’

Ginger: (*snikt*) ‘Ik haat je. Ik haat deze teringplek en ik ben het zat om “hoer” genoemd te worden.’

Brad: ‘Wie noemt je een hoer?’

Ginger: ‘Drie mensen. Ik ga weg. Ik ga wel op straat wonen. Als jij me een hoer vindt, dan zal ik me ook als een hoer gedragen.’

Brad: (*Nog meer klappen*) ‘Ik haat je.’

Ginger: ‘Ik haat jóú.’

Brad: ‘Het kan je niks schelen.’

Ginger: 'Het kan me ook niks schelen. Ik ga wel naar Albion of Medina.'

(Exit Brad. Stiefmoeder verschijnt ten tonele.)

Stiefmoeder: 'Ook al noemt iedereen je een hoer, dan hoef je je nog niet zo te gedragen.'

Ginger: 'Ik ben het zat. Ik wil niet meer bij hem in de bediening. Iedereen noemt me een hoer, alleen maar omdat ik grote tieten heb.'

Stiefmoeder: 'Wie noemt je een hoer?'

Ginger: 'Sugar. Sugar noemde me een hoer. Ik ben nog niet klaar met Sugar.'

(Nog meer gesnik)

Vorige week sloeg een man uit de hotelbar vlak onder Avi's raam een vrouw omdat ze met een andere man danste. Toen we dat aan Brad vertelden, zei hij dat ze ook slaag verdiende als ze met iemand anders danste.

19 oktober 1979

Knowlesville

Vandaag zijn we aan de Golden Delicious begonnen, die het kwetsbaarst zijn. Ik werkte op de achterste rij, naast de laan met populieren, en moest aan mijn zus Amy denken. Tijdens de lunch pakten Avi en ik vijfendertig appels in een doos en stuurden die naar het thuisfront in Raleigh. We pakten ze allemaal apart in: in een sok, een handschoen, een fotokopie van een appel. Het waren McIntoshes, Macouns, Golden Delicious en Northern Spies, elk met een touwtje met een naamkaartje eraan.

Het was betaaldag. Tot nu toe heb ik 400 dollar gespaard.

26 oktober 1979

Knowlesville

Het moet vandaag wel twaalf keer hebben gesneeuwd, hoewel nooit langer dan drie minuten achter elkaar. We plukten gewoon door.

Doreen, onze serveerster die vorige maand vertelde dat ze op haar zesde door haar vader was verkracht, zei vanochtend bij de koffie dat ze ooit in een amusementshal op de kermis had gewerkt en nu lesbisch is en met haar vriendin Rocky in een trailer woont.

Ik zei dat ik ook gay was, wat haar kennelijk plezier deed en waarna ze andere klanten aanwees die ook gay waren. ‘Die vrouw daar, die als man is gekleed? Dat is een pot, ze is vrachtwagenchauffeur en ze heet Peewee.’

Doreen heeft Rocky’s portret aan haar sleutelhanger en zei dat ze vorig jaar zijn getrouwd in een gaykerk in Florida.

28 oktober 1979

Knowlesville

Een gesprek dat ik vanochtend opving tussen twee plukkers, Jean en George:

Jean: ‘Je plukt te langzaam, George. Als je opschiet kunnen we weg.’

George: ‘Je bent zelf langzaam.’

Jean: ‘Ik heb niet genoeg ontbeten.’

George: ‘Schat, jouw ontbijt zit in mijn broek.’

6 november 1979

Knowlesville

De pluk is voorbij. Alsof het schoolreisje is afgelopen. Er is feest in de schuur. Er is een lange tafel opgesteld en ik vond het leuk om iedereen behalve ikzelf lam te zien worden. Massa’s maffe toespraken. Interessant om bijna zes weken lang met mensen te werken zonder ze ooit allemaal bij elkaar te zien.

8 december 1979

Raleigh

Vandaag weer bij The Breakfast House begonnen. Hoorde dat de kredietstatus van mijn gasbedrijf naar B is gezakt. Gisteren de hele dag

ziek geweest. Als je wordt ingehaald door de speed die je neemt, ga je de prijs betalen. Als ik flink aan de snuif ben, denk ik dat ik makkelijk drie pakjes sigaretten weg kan paffen, niet hoeft te eten en de hele stad kan afstropen zonder dat het gevolgen heeft.